

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1163

29.06.2025 (136)

Hitlers karā : Kas īsti notika?

A.V. Schaerffenberg

10. daļa

9. nodaļa: Lielbritānijas kauja

Viņa (Anglija) gāja kopā ar pārējiem, viņa tiks aizvesta kopā ar pārējiem, un viņa tiks pakārta kopā ar pārējiem. Viņa ir uzsākusi lejupejošu ceļu, un tagad tai ir jādzīvo savā lielajā dilemmā."

Dr. Jozefs Gēbelss, dienasgrāmata, 1945.
gada 28. februāris

Kad Francija cieta sakāvi, karš Eiropā faktiski bija noslēdzies. Turpmāka kara darbība bija bezjēdzīga un nepamatota. Briti, burtiski iedzīti jūrā, palika vieni paši bezcerīgā stāvoklī. Viņu vienīgais potenciālais sabiedrotais, kam bija kāda militāra vērtība, bija Amerikas Savienotās Valstis. Taču pārliecinošs vairākums amerikāņu tautas un Kongresa locekļu bija nelokāmi pret iesaistīšanos, neraugoties uz visiem Rūzvelta un Holivudas košera filmu veidotāju pamudinājumiem. Nē, jankši tuvākajā laikā nenāks. Šķita, ka 20. gadsimtā atkārtosies Viljama Iebaidītāja 11.

gadsimtā veiktā Anglijas iekarošana. Taču Ādolfam Hitleram bija pavisam citas domas.

Kopš *Mein Kampf* sarakstīšanas 1924. gadā viņš bija apņēmis pilns panākt vienošanos ar britiem. Viņš uzskatīja, ka viņu impērija ir būtiska pasaules stabilitātei un ka tās rasu radinieki ariāņi ir Vācijas dabiskie sabiedrotie. Jaunā pasaules kārtība, ko viņš iecerēja, bija Eiropas Savienotās Valstis, ko Reihs vadītu kontinentā līdz pat Ukrainai pēc padomju komunisma iznīcināšanas. Pārējā zemeslodes daļa būtu sadalīta starp Itāliju Vidusjūras reģionā un Japānu Tālajos Austrumos, ASV - visā Amerikā, bet Lielbritānija būtu dominējošā koloniālā lielvara jūrā, Āfrikā un Indijā.

Lai gan šī vīzija par sava veida *Pax Aryana* (Hitlers sauca japāņus par "Austrumu arijiem") neapšaubāmi bija saprātīga - globāls *reālpolitikas* iemesisojums - *pat* vēlama, to sabojāja ebreizētās valdības, kas valdīja lielākajā daļā šo valstu. Bez pagānu vadības, kuru neietekmētu ietekmīgi ebreji ar saviem starptautiskajiem plāniem, šāds universāls miers nevarēja un nevarēja īstenoties. Neticami, bet Ādolfs Hitlers, kurš radīja pirmo ebreju apzināto masu kustību vēsturē, nenovērtēja ebrejus. "Anglijas un Ziemeļamerikas labākās asinis dosies ar mums," viņš nevainīgi pieņēma. Kad pēc tam, kad viņa labākais draugs Rūdolfs Hess saprata, ka viņa vienvirziņa misija uz Angliju par sadarbību ar Vāciju ir izgāzusies, viņš rakstīja savai sievai: "Mēs toreiz vēl nenojautām, cik tālu britu valdības iestādes vairs nekontrolē savu valsti."

Pax Aryana, uz ko tiecās Hitlers, būtu bijis iespējams tikai tad, ja *Lielbritānijas* parlamentā būtu nostiprinājusies sera Osvalda Moselija vadītā *Britu fašistu savienība* vai ASV Kongresu būtu pārņēmis Viljama Dūdlija Pellijs *Sudraba leģions*. Sabiedroto valdības nebija spējīgas sadarbīties ar Hitleru, lai cik ļoti šāda sadarbība atbilstu viņu pašu tautas interesēm. Tāpat kā Rūzvelts, tās vienkārši bija pārāk daudz *ieguldījušas* vai, tāpat kā Čērčils, pašas personīgi bija *parādā* ebrejiem. Piemēram, F.D.R. atklāti komunistiskā viceprezidenta Henrija Volisa (Henry Wallace) privātajā dienasgrāmatā lasām par 1942. gada maija valdības sēdi, kurā ASV valsts sekretārs ierakstīja, ka "prezidenta mērķis ir iznīcināt Britu impēriju, sākot ar Indiju".

Salīdziniet F.D.R. nodomus, kas tika izteikti kara laikā, kad britu tauta visvairāk gaidīja palīdzību no Amerikas, ar Fīrera vēlmi saglabāt savu impēriju. Rūzvelts zināja, ka Čērčils pelnīja naudu kā mākslas darbu viltojējs, viltojot nezināma, droši miruša postimpresionisma franču mākslinieka (Šarla Maurēna) gleznas, un izmantoja šo skandālu, lai iebiedētu Lielbritānijas premjerministru. Pretstatā tam Hitlers reiz jokoja, ka pēc kara viņš ļaus Čērčilam turpināt gleznot. Bija jāpaiet visiem 30. gadiem un pusei Otrā pasaules kara, līdz fīrers atteicās no sava sapņa par anglo-vācu draudzību.

Taču 1940. gada vasarā, kad viņa armijas triumfēja kontinentā, viņš vēlējās noslēgt pastāvīgu mieru, ja ne aliansi ar britiem. "Es neredzu nekādu turpmāku jēgu šī konflikta turpināšanai," viņš sacīja publiskajā radio uzrunā. "Padomāsim par to, cik nepanesamas grūtības būs jāpiedzīvo mūsu sievietēm un bērniem abās zemēs, ja mēs pieļausim, ka šis bezjēdzīgais karš turpināsies. Es tagad runāju nevis kā piekauts cilvēks, kas lūdz mieru, bet kā uzvarējušo bruņoto spēku līderis, kas lūdz saprātīgu rīcību." Viņš neizvirzīja nekādas pretenzijas pret impēriju, viņš nepieprasīja kapitulācijas nosacījumus, jo Anglijas sakāve neieklāvēs viņa vīziju par Eiropas Savienotajām Valstīm, kuru sastāvdaļa bija Lielbritānija. Tā vietā viņš izteica visdāsnākos sadarbības piedāvājumus, kādus jebkad ir izteicis iekarotājs kaujas laukā pazemotajiem ienaidniekiem.

Papildus atteikšanās no militārām operācijām pret Lielbritāniju Fīrers piedāvāja nekavējoties izvest savu armiju no visām okupētajām teritorijām, izņemot Vācijas pilsētu Dancigu, un nodeva 25 vērmahta divīzijas Anglijas rīcībā pret visiem tās ienaidniekiem. Runājot ar feldmaršalu Gerdu fon Rundsedtu pēc Anglijas neveiksmes pie Dankerkas, "viņš teica, ka viss, ko viņš vēlas no Lielbritānijas, ir, lai tā atzīst Vācijas pozīcijas kontinentā...". Noslēgumā viņš teica, ka viņa mērķis ir panākt mieru ar Lielbritāniju uz tāda pamata, ko viņa uzskatītu par saderīgu ar savu godu pieņemt" (Walsh, 42).

Hitleram pievienojās neitrālās Zviedrijas karalis, pāvests Pījs XII un Lielbritānijas karaliene Elizabete, aicinot Čerčilu izbeigt karu. Tomēr vidusmēra pilsoņiem par Hitlera bezprecedenta piedāvājumu nebija ļauts uzzināt praktiski neko. Pat neraugoties uz to, pēc Francijas krišanas laikrakstos veiktās aptaujas liecināja, ka *vairāk nekā 50 %* Lielbritānijas iedzīvotāju nevēlējās, lai viņu vadītāji turpinātu karu. Viņu promiera nostāju praktiski atspoguļoja puse valdības locekļu, kuri mudināja pieņemt Hitlera piedāvājumu. Čērčilam izdevās noslēpt visas detaļas par šo augstsirdīgo piedāvājumu gan no tautas masām, gan no savas valdības. Ja šīs detaļas būtu kļuvušas zināmas, viņš saprata, ka vairākums būtu nosvēries pret viņu, un viņš nebūtu spējis samaksāt savus milzīgos parādus, kurus bija iekasējušas ebreju prokara intereses, kurām viņš bija pakļauts.

Pēc tam, kad briti devās karā, antisemitisms izplatījās visā valstī. Viņi bija sašutuši par katastrofu, kurā viņus bija ieveduši tādi kā Hore-Beliša un viņa ciltsbrāļi. Saskaņā ar viņa ierakstu tiešsaistes *Vikipēdijā*: "Pat tie, kas nebija stingri pret viņu noskaņoti, iesauca viņu par Horebu, jo Horebs ir pieminēts ebreju Bībelē kā vieta, kur tika izgatavots zelta teļš, kā humoristisku vārdu spēle par viņa rasi. Tajā laikā bija plaši pieņemts, ka Beliša vairāk rūpējās par ebrejiem nekā par Lielbritāniju. Rezultātā viņš vēlējās, lai Lielbritānija cīnītos ar Vāciju tikai tāpēc, lai glābtu ebrejus."

Otrā pasaules kara pirmajos mēnešos karavīru vidū bija tik populāra pret

ebrejiem vērsta dziesma, ka viņš lika to aizliegt visos bruņotajos spēkos. Dziedāta pazīstamā reliģiskā marša "Uz priekšu, kristīgie karavīri" melodijā, tās necienīgais teksts ne tikai pauda britu nicinājumu pret konfliktu, bet arī parādīja politisku izpratni:

"Uz priekšu, iesaukuma armija! Jums nav no kā baidīties.

Izraēls Hore-Beliša jūs vadīs no aizmugures.

Apģērbu darinājis Montijs Bērtons (ebrejs, kurš dominēja Anglijas apģērbu rūpniecībā),

barojās ar Lionsa pīrāgiem (Abraham Lyons, kurš kontrolēja Anglijas maizes izstrādājumu rūpniecību),

cīnās par jidišu iekarošanu, kamēr briti mirst.

Uz priekšu, iesaukuma armija, dodieties karā!

Cīnīties un mirt par ebrejiem, kā mēs to darījām agrāk.

Tev jāmirst par Poliju, atdod savu pateicības parādu.

saviem labvēļiem - starptautiskajām bankām.

Vēlreiz apspiest vāciešus zem ebreju zvaigznes.

Uz priekšu, kristiešu kareivji, goji, kas jūs esat!

Dzīti kaušanai kā aitu ganāmpulks.

ar melojošo propagandu, kas jūs visus iemidzināja.

Tātad par Izraēlu ārzemēs jums ir jācīnās un jāmirst.

ka Markus Spence un Lowenstein (ebreju laikraksta īpašnieki).

var gūt labumu no mūsu laika.

Uz priekšu uz Poliju, miljons vīru krīt.

lai Jūdas šausmu valdīšana varētu mūs visus turēt savā varā."

Čērčilam bija jāuztraucas ne tikai par asprātīgām dziesmām. Viņam bija grūtības novērst Hitlera miera plānu publisko noplūdi. 1940. gada 20. jūlijā kāds ievērojams britu aristokrātijas pārstāvis, lords Lotijans, tieši vāciešiem lūdza viņu noteikumu kopiju. Izmantojot telefona sarunu noklausīšanos, Čērčils uzzināja par lorda Lotiana pieprasījumu un pavēlēja viņam nekavējoties pārtraukt jebkādu saziņu ar Reiha iestādēm. Pēc tam viņš informēja britu vēstnieku, ka viņam jāpārtrauc jebkāds dialogs ar Berlīnes pārstāvjiem, kuri tobrīd izmisīgi centās panākt, lai Hitlera priekšlikumi būtu zināmi un saprotami valdībai Londonā. Pateicoties savām premjerministra pilnvarām, tikai Čērčils un viņa tuvākā apkārtnē zināja, cik liels ir fīrera augstsirdīgais piedāvājums, un viņi negrasījās šo dāsnumu publiskot.

Tajā pašā dienā, kad viņš pavēlēja Lielbritānijas vēstniekam atturēties no jebkādiem kontaktiem ar vāciešiem, Čērčils aizsūtīja pie Bomberu pavēlniecības vir-

spavēlnieka Čārlza Portela ar jautājumu, cik drīz varētu sākt plaša mēroga terora uzlidojumu Berlīnei. Portels atbildēja, ka, tā kā Luftwaffe līdz šim bija aprobežojusies ar uzbrukumiem militāriem mērķiem, Karaliskie gaisa spēki nevarēja likumīgi bombardēt ienaidnieka galvaspilsētu, jo gan Anglijai, gan Vācijai bija saistoši starptautisko tiesību akti. Neilgi pirms viņu tikšanās Čērčils amerikāņu vēstniekam Džozefam P. Kenedijam sacīja, ka viņš vēlas, lai Hitlers sāktu Lielbritānijas civilo centru bombardēšanu, tādējādi izjaucot miera kustību, kas uzņēma apgriezienus gan sabiedrības, gan valdības vidū.

1940. gada 24. augustā viņa vēlme piepildījās, kad viena Heinkel HE-111 pilots pārspēja mērķi un nometa divas vai trīs bumbas, kas eksplodēja tieši Londonas austrumu pilsētas robežās. Bojāgājušo un ievainoto nebija, un materiālie zaudējumi bija ļoti nelieli. Luftwaffe paziņojums par kļūdu tika nosūtīts Starptautiskajam Sarkanajam Krustam un caur neitrālo Šveici tālāk britu iestādēm. Nākamajā dienā Čērčils izdarīja kaut ko tādu, kas bija pelnījis viņa paša valdības atlaišanu un pat kriminālvajāšanu. Neinformējot ne parlamentu, ne Ministru kabinetu, ne pat Bomberu pavēlniecību, viņš deva pavēli 100 *Wellington* un *Whitney* vidējiem bumbvedējiem uzbrukt Berlīnei. Daudzus iebrucējus notrieca, bet ne agrāk, kamēr tie nogalināja dažus vīriešus, sievietes un bērnus, kas nebija kaujinieki. Nevienas militārais objekts necieta. Hitlers aizliedza Luftwaffe veikt atbildes pasākumus.

Nākamajās desmit dienās RAF atgriezās Reiha galvaspilsētā septiņos uzlidojumos, kuri visi bija līdzīgi, jo vienmēr tika veikti uz dzīvojamām zonām. Vācu civiliedzīvotāju upuru skaits sāka pieaugt. Tomēr fīrers atturējās no pretuzbrukumiem, jo viņa diplomātiskie darbinieki izmisīgi centās panākt kādu miermīlīgu risinājumu vai principiālu vienošanos ar saviem britu kolēģiem. Taču premjerministrs viņiem bija pavēlējis aizbāzt ausis pret visiem aicinājumiem uz saprātu. Pieaugot vācu tautas politiskajam spiedienam, kas pieprasīja taisnīgumu par nevainīgu civiliedzīvotāju nogalināšanu, Hitlers negribīgi deva rīkojumu veikt pirmo Luftwaffe uzlidojumu Londonai.

Tas nebija aptuveni 100 novecojušu vidējas klases bumbvedēju uzlidojums, bet gan vēsturē pirmais masveida uzlidojums, ko veica modernākie "Junkers-88", "Dornier-17" un "Heinkel-111". Lielbritānijas galvaspilsētā izcēlās ugunsnelaime. Čērčils bija sajūsmā, bet kinožurnāli visā Anglijā un ārpusaulē dramatizēja bojāgājušo civiliedzīvotāju kaudzes miljoniem kino skatītāju, kuriem nekad netika rādīti attēli ar simtiem Berlīnes civiliedzīvotāju, kurus iepriekš masveidā nogalināja Čērčils, kurš bija atbildīgs par savstarpējo slepkavošanu. Viņš bija aizsācis civiliedzīvotāju bombardēšanu - mūsdienīgu nežēlības formu, kuras mantojums bija tā dēvētā "paklāju bombardēšana" Ziemeļvjetnamā 70. gados un amerikāņu gaisa uzbrukumi neapbruņotiem Serbijas pasažieru vilcieniem 1999. gadā.

"Blitz", kā tolaik to sauca londonieši, atklāja jau tā plaisājošās plaisas Anglijas demokrātijā. Kā raksta britu vēsturnieks Maikls Volšs (Michael Walsh), "informācijas ministrs Alfrēds Dafs Kūpers (Alfred Duff Cooper) nosūtīja savu dēlu Džuliju uz Kanādu, bet nevienu neinformēja. Vecāki, kuri varēja to atļauties, nosūtīja savas ģimenes uz Ameriku vai Britu Sadraudzības valstīm... gada jūnijā, jūlijā un augustā vairāk nekā 6000 bērnu piedalījās bagātnieku eksodūcijā" (42). Kā Lielbritānijas propagandas vadītājs Kūpers bija atbildīgs par mītu par angļu tautas kopējām briesmām pret nežēlīgo ienaidnieku, kas it kā tiecās tos iznīcināt.

Čerčila terora uzbrukumi nekombatantiem pārliecināja Hitleru, ka vienīgā viņam palikusī metode ir burkānu un nūju diplomātija. Iespējams, ka bombardēšana varētu britus, ja ne pievest pie sarunu galda, tad vismaz pie prāta. Neraugoties uz vērmahta izstrādātajiem operācijas "Sealion" (iebrukums Lielbritānijā) plāniem, viņš vienmēr bija cerējis izvairīties no iebrukuma Anglijā. Pat tagad viņš joprojām loloja cerības uz angļu-vācu samierināšanos nākotnē, un piespiedu okupācija uz visiem laikiem padarītu šādu nākotni neiespējamu.

Sākot ar vasaras beigām, reihsmaršals Gērings operācijās pret Angliju nonāca izteikti neizdevīgā situācijā. *Knickbein* jeb "Kropļotā kāja", vācu bumbvedēju elektroniskās navigācijas sistēmas kodētais nosaukums, "ietvēra šaurus radio staru kūļus, kas tika raidīti no divām plaši atdalītām vietām", kā raksta vēsturnieks Gregs Gēbels. "Abi stari krustojās virs mērķa pilsētas, atzīmējot to bombardēšanai ...". Līdz 1940. gada septembrim, kad Luftwaffe pievērsās nakts uzlidojumiem, pretpasākumi pret *Knickbeinu* bija pilnveidoti. Briti izmantoja jaudīgākus pret *Knickbein* raidītājus, kas degradēja *Knickbein* signālus, ievadot tos ar Morzes alfabēta rakstiem ... *Knickbein* bija neitralizēts. Bez virziena vācu bumbvedēji dažkārt apmaldījās tumsā ... 19. novembrī Luftwaffe uzbruka Birmingemai. Britu traucētāji bija ieslēgtajā frekvencē, un vācu bombardēšanas precizitāte bija vāja. Decembrī Luftwaffe guva zināmus panākumus pret britu pilsētām, kuras neaizsargāja traucētāji. Taču līdz 1941. gada janvārim briti bija aizlāpījuši visus caurumus (2, 4, 5).

Lai gan vācu bumbvedēju efektivitāti mazināja to navigācijas sistēmas bloķēšana, Supermarine *Spitfire* bija vismaz līdzvērtīgs Messerschmitt ME-109, kura kaujas laiku ierobežoja degvielas apsvērumi, kas neinteresēja RAF pilotus, kuri varēja papildus izkāpt ar izpletni un atgriezties drošībā, lai atkal cīnītos citā kara lidmašīnā. Luftwaffe pilotiem paveicās mazāk; lidotāji, kas izkāpa virs Anglijas, nekad vairs neatgriezās. Tomēr nav taisnība, ka Anglija tika izglābta no draudošas invāzijas, jo tās Karaliskie gaisa spēki iznīcināja pārāk daudz ienaidnieka lidmašīnu. No 8. augusta, kad sākās gaisa operācijas, līdz 1. septembrim, kad Hitlerš pirmo reizi pauda bažas par tām, bija zaudētas 467 vācu lidmašīnas pret 1115 iznīcinātām angļu lidmašīnām. Neraugoties uz to, ka zaudējumu bilance joprojām

bija par labu Luftwaffe, divas nedēļas vēlāk viņš jūras kara flotes konferencē paziņoja, ka "vēl nav sasniegta tāda gaisa pārsvara pakāpe, lai attaisnotu operācijas *"Sealion"* īstenošanu".

Turpmākajos mēnešos viņš svārstījās starp cerībām, ka viņa centieni varētu panākt vienošanos ar britiem, un spējām ar saviem bombardieriem piespiest viņus sēsties pie sarunu galda. Viņš atteicās no izredzes iebrukt dabiskā sabiedrotajā, kura draudzība uz visiem laikiem tiktu apdraudēta, ja Vācija to okupētu. Operācija *"Sealion"* tika atcelta ne tik daudz tāpēc, ka trūka pietiekamas dominances gaisā, cik tāpēc, ka Hitlers joprojām loloja cerības iegūt Lielbritāniju savā pusē. Taču iepriekšējās nedēļās Lielbritānija smagi cieta. Tās infrastruktūra bija sagrauta, rūpnīcas uzspridzinātas, RAF bija palikuši tikai daži simti izdzīvojušu pilotu un mazāk derīgu lidmašīnu. Lai gan briti acīmredzami bija izvairījušies no pilnīgas sakāves, viņi saskārās ar bada devām un pieaugošu izolāciju.

Fīrers pats bija pakļauts spiedienam. Viņš apzinājās, ka laiks, kas bija atvēlēts neuzbrukšanas paktam ar PSRS, kura aktīvi strādāja pie savas armijas izveides, strauji tuvojās beigām. Cena, ko Staļins pieprasīja par līgumu, bija savas ietekmes sfēras paplašināšana Baltijas valstīs. Hitlers atteicās no šīs prasības, bet bija spiests piekāpties notikumu spiedienam: Krievijas neitralitāte bija būtiska, lai pēc Polijas sakāves varētu konfrontēties ar Rietumu sabiedrotajiem. Viss, ko viņš varēja darīt Latvijas, Lietuvas un Igaunijas iedzīvotāju labā, bija iestrādāt protokolu, kas ierobežoja padomju varu jebkādā veidā ļaunprātīgi izmantot šos iedzīvotājus, vienlaikus atļaujot visu personu migrāciju ar viņu personīgo īpašumu. Staļins, protams, nepievērsa uzmanību šai vienošanās daļai 1940. gadā, kad viņš okupēja Baltijas valstis, pakļaujot tās tādai pašai laupīšanai, masveida arestiem un nāvessodiem, kas bija raksturīgi Sarkanās armijas pārņemšanai visur citur.

Ne mazāk sasietas bija arī Hitlera rokas, kad 30. novembrī Padomju Savienība uzbruka Somijai. To iebrukums nostādīja Hitleru ļoti sliktā politiskā un militārā situācijā. Londonas un Parīzes stratēģi prioritāšu saraksta augšgalā izvirzīja Norvēģijas un Zviedrijas sagrābšanu, jo pēdējā no tām bija dzelzs rūdas resursi, bet otrā - jūras kara flotes bāzes. Attiecīgi Lielbritānija un Francija palīdzēja somiem ar piegādēm, lai izmantotu pretvācu noskaņojumu, kas valdīja Skandināvijā, kur reihs tika uzskatīts par Krievijas agresijas atbalstītāju, un sabiedroto propagandistiem bija dienas garumā, izsmejot "nacistu viltus antikomunismu". To visu Fīrers cieta rūgtā klusumā, ļaujoties, ka viņa tautiešu atbalsts netiks iedragāts. Viņiem nācās palikt malā, neraugoties uz dziļām simpātijām pret somiem un baltiešiem, kamēr Eiropas austrumu malās grabaini graužās padomju žagaru. Hitlers patiešām bija noslēdzis paktu ar velnu, kura cena par uzvaras laika iegūšanu bija briesmīga Ziemeļvalstu tautu upurēšana.

Staļina plāni attiecībā uz Somiju šķita ne mazāk pārliecinoši kā Latvijas, Lietu-

vas un Igaunijas sagrābšana, kas bez pūlēm nonāca viņa rokās bez cīņas. 300 000 padomju karavīru un 800 kara lidmašīnas stājās pretī 120 000 somu aizstāvju, kuri lidoja ar aptuveni 100 pārsvarā novecojušām un nepietiekami aprīkotām lidmašīnām. Iebrūkot cauri Karēlijas šaurumam, varenā 7. Sarkanā armija tika apturēta Mannerheima līnijā, kas bija viltīgi izdomāta virkne izkliedētu, lieliski maskētu spilvenu kastu un prettanku aizsardzības sistēmu, kas nosaukta Somijas virspavēlnieka Kārļa Gustava Mannerheima vārdā. Steidzoties atbrīvot iesprostotos sarkanos, 8. armijas 75. un 139. divīziju tālākajā Ladogas ezera krastā aplenca somu slēpošanas bataljoni, kas šāva no ziemas apstākļiem pielāgotiem 9 mm *Suomi* ložmetējiem. Sliktākie krievu šaujamieroči iesalst zemākā temperatūrā, kas veicināja vairāk nekā 5000 komunistu upuru bojāeju. Tikmēr padomju 163. divīzija tika atdalīta no tās 9. armijas, kas virzījās uz Somijas vidieni, un pēc tam iznīcināta, tāpat kā 44. divīzija, kas atkāpās bezgalīgi.

Somijas gaisa spēki bija raiba citu valstu atvesto lidmašīnu, galvenokārt novecojušu Itālijas, Holandes, Francijas un Anglijas divpilotu lidmašīnu, sajaukums. Ar šiem novecojušajiem spēkratiem un skaitliskajā pārsvarā astoņi pret vienu somu piloti tomēr izaicināja padomju gaisa armādi, līdz viņu panākumi debesīs virs frontes līdzinājās uzvarai uz zemes. Nepilnu mēnesi pēc sarkano iebrukuma 27 500 no viņiem gāja bojā, kas vairāk nekā desmit reizes pārsniedza somu upuru skaitu. Staļina pazemojums skaitliski un tehnoloģiski neizdevīgākā upura rokās daļēji bija saistīts ar viņa paša karaspēka slikto morāli un apmācību, kuru slikti apkalpoja politikorektie, militāri nekompetentie virsnieki. Viņus burtiski pārspēja un pārspēja motivētākie somi, kuru varonīgā aizsardzība iedrošināja Hitleru, kad viņš gatavojās uzbrukumam PSRS.

Lai Vācija būtu gatava pavasarī gaidāmajai konfrontācijai, kurai bija izšķirīga dzīvība vai nāve, bija svarīgi neitralizēt Lielbritāniju. Viņš zināja, ka cīņu pret tās impēriju, jūras lielvaru, var uzticēt tikai Kriegsmarine. Tāpēc viņš pavēlēja palielināt zemūdeņu ražošanu. Angliju varēja efektīvi savaldīt, atņemot tai jebkādu ārēju atbalstu, ko viņa jūras spēki varētu paveikt. Tādējādi uzticoties Reiha jūrniekiem un kuģiem, fīrers pievērsās Austrumiem. Taču, pirms viņš tur varēja sākt, viņa uzmanību piesaistīja cits kontinents.

NSDAP/AO ir pasaulē lielākais Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs! **Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās** **Simtiem grāmatu daudzās valodās** **Simtiem vietņu daudzās valodās**

